22.10.26

תגובתי לטענות כוזבות של יו"ר הארגון נגדי

אני פונה אליכם, הוועד המנהל של ארגון העיתונאים והעיתונאיות בישראל, בהמשך לטענות כוזבות ומכפישות נגד העובדים באיגוד המקצועי בארגון, ובאופן ספציפי נגדי, שפרסם בימים האחרונים יו"ר הארגון, חיים הר-זהב, הן במכתב לחברי הארגון והן בתגובות לכלי התקשורת. וזאת, על מנת שתיווכחו בפער העצום בין מה שטען חיים ובין האמת.

במכתב שצירף לאיגרת שנשלחה לחברי וחברות הארגון מטעם הוועד המנהל, הוא כתב: "**התברר כי גורמים בכירים בארגון ניהלו שיחות על פיטורי עשרות עובדים בכלי תקשורת מאחורי גבו של ועד העובדים במקום ובלי ידיעתו, תוך שהם מבטיחים להנהלה כי ישמרו את המידע בסוד כך שהעובדים יגלו על כך רק ברגע האחרון ממש, דבר שהיה מסכל מאבק כלשהו וסכסוך עבודה. ניסיון לפטר את האחראים לכך לא צלח, מרגע שהוועד המנהל (שמוסמך לנקוט בפעולה זו) בחר לצדד במי שכשלו ערכית**".

ואם נותר ספק לקוראי המכתב למי הדברים מכוונים, בתגובותיו לכלי התקשורת הבהיר חיים במפורש שהם בראש ובראשונה מכוונים כלפיי.

לדה-מרקר הוא מסר כך: "**כשנודע לי כי מנכ"לית הארגון יחד עם חלק מהצוות קיימו שיחות על פיטורי עובדים, תוך התחייבות להנהלה שוועד העובדים והעובדים לא יעודכנו על השיחות, דרשתי לעצור את כל הדיונים, לערב את הוועד באופן מיידי – והבהרתי להנהלת אותו כלי תקשורת כי כל סיכום שאליו הגיעו עם המנכ"לית בטל ומבוטל שכן נעשה בלי היוועצות בוועד או בי ובלי הסכמת הוועד. מעולם לא שיתפתי פעולה עם עסקות מעל ראשיהם של עובדים ומאחורי גבם, ולעולם לא אשתף פעולה עם מעשים כאלה**" (כתבה שפורסמה ביום 19.10.2026).

לגלובס הוא מסר כך: "**המנכ"לית איבדה את האמון שלי כשניהלה שיחות עם הנהלת כלי תקשורת על פיטורי עשרות עיתונאיות ועיתונאים מאחורי גבו של ועד העובדים במקום ובלי ידיעתו. הצעתי לה להתפטר תוך הצעה לפיצוי, כדי להימנע מהליך של פיטורים**" (כתבה מיום 21.10.2026).

מדובר בהאשמות קשות. למעשה, דומה שאין האשמה חמורה יותר שניתן לייחס לנציגת איגוד עובדים מאשר שהיא "מוכרת" את העובדים המאוגדים וסוגרת הסכמים מעל ראשיהם.

הדברים אינם נכונים, וחיים יודע זאת היטב.

להלן העובדות במלואן, בכל הנוגע ל"שיחות" עם ההנהלה ולניסיון לפטר אותי (שני אירועים שאין ביניהם כל קשר, למרות הניסיון המכוון והשקרי של חיים לקשור ביניהם):

א. בסוף אוקטובר 2025 פנו אלינו גורמים מהנהלת "ידיעות", כפי שנהגו לעשות מעת לעת, וביקשו להיפגש עם הצוות המקצועי של הארגון. נושא הפגישה לא נמסר לנו מראש.

ב. עוד לפני הפגישה עדכנו את ישראל וולמן (מוועד ידיעות) שההנהלה ביקשה להיפגש איתנו בלי לפרט את נושא הפגישה, ושאלנו אם ידוע לו במה מדובר. הוא השיב שאינו יודע.

ג. הפגישה התקיימה ביום שלישי, 28.10.2025, במשרדו של עו"ד אריאל שמר, המלווה את ידיעות. הגענו בהרכב הקבוע של תחום איגוד מקצועי: שי אמיר, מנהל התחום; אמיר בשה, יועמ"ש הארגון; ואנוכי.

ד. בפגישה הודיעו לנו שהוחלט לסגור את ידיעות תקשורת בסוף השנה, ושלעובדים יינתן אותו מתווה פיצויים שניתן בסבבי קיצוצים קודמים. הקשבנו, ובסיום הפגישה אמרנו שנחזור אליהם. **לא הגענו לשום הסכמות**.

מיכל גרא מרגליות / מנ"כלית ארגון העיתונאים והעיתונאיות בישראל / michal@itonaim.org.il

ה. ההנהלה ביקשה שלא נעדכן את הוועד בשלב זה, מאחר שבסבבים קודמים דלף מידע מישיבות המו"מ עם הוועד, ודליפה מוקדמת עלולה לגרום נזק כלכלי מול המפרסמים ולהחיש את סגירת הרשת. **גם בעניין זה – לא הבטחנו דבר.**

ו. למחרת, ביום רביעי, 29.10.2025, התקשרתי לחיים ועדכנתי אותו בפרטי הפגישה, לרבות בבקשת ההנהלה שלא נדבר עם הוועד. למיטב זכרוני הוא חזר אליי ביום ראשון, אמר שהנושא הטריד את מנוחתו בסוף השבוע, ושיש לדבר עם הוועד.

ז. מאחר שכולנו חשנו אי-נוחות מהמצב בו העמידה אותנו הנהלת ידיעות, ואני ראיתי איתו עין בעין. **השיחה עם הוועד התקיימה למחרת, ביום שני, 3.11.2025**.

ח. בשלב זה החליט חיים להתערב במו"מ ובקבלת ההחלטות. חיים כלל לא הכיר את מאבקי העבר בידיעות תקשורת, את יחסי הכוחות או את אופיו והרכבו של הוועד, אלא גיבש, כדרכו, עמדה "ערכית", שלא הייתה לה כל היתכנות.

ט. באסיפת עובדים טען חיים שנוכל להשיג פיצוי של ארבעה חודשים (ידיעות הציעה חודש אחד), ללא היוועצות בצוות המקצועי. מי שהכיר את המו"מ עם ההנהלה לאורך השנים, את מצבה הכלכלי של הרשת ואת הכוח הארגוני ביחידת המקומונים, **הבין מיד שאין לכך כל סיכוי**.

י. בפגישת זום שקיימנו עם ההנהלה הבענו חוסר שביעות רצון מהתהליך ומהפיצוי. ההנהלה טענה: "אתם חוזרים בכם מההסכמות", והשבנו שהדבר אינו נכון, **מכיוון שלא הגענו להסכמות**. ואז אמר חיים: "**לא ישבתם איתי, אז אין הסכמות**". ורד השיבה: "מה זאת אומרת? אני ישבתי עם הארגון. אני עובדת עם הארגון כבר עשר שנים!", וחיים השיב: "**הארגון זה אני**".

יא. מיד אחרי הפגישה התקשרתי אליו ואמרתי לו: "פעם נוספת שזה קורה, אני מתפטרת". הסברתי לו שהוא מחבל ביכולת שלנו לעבוד מול ההנהלה, שהיא שחקן חוזר. כפי שראינו גם לאחר מכן במקרים אחרים, **חיים גרם לנו נזק מול ההנהלה ופיזר לעובדים הבטחות ללא כיסוי**.

יב. בסופו של דבר נסגרה רשת המקומונים ללא הסכם קיבוצי. ההנהלה אמנם נתנה לעובדים את מה שהתחייבה לתת, אבל הדבר יכול היה להסתיים אחרת: בהיעדר הסכם קיבוצי, ההנהלה יכלה לשלוח את העובדים הביתה בלי התוספת. התערבותו של חיים היא שטרפדה את ההסכם, ויכולה הייתה להביא לפגיעה בעובדים.

יג. לאורך כל האירוע פעל הצוות המקצועי במשותף (מנכ"לית, ראש תחום איגוד מקצועי ויועמ"ש), וחיים עודכן בזמן אמת.

יד. גם הטענה שאירוע ידיעות הוא שהוביל לניסיון לפטר אותי **שקרית ומופרכת לחלוטין**.

טו. ביום 4.5.2026, **כשבעה חודשים לאחר אירועי ידיעות תקשורת**, קיים איתי חיים שיחה (שוועדת הביקורת כבר קבעה כי נערכה בחוסר סמכות) ובה ניסה לפטר אותי. בשיחה אמר לי שאנחנו לא מסתדרים, והמקרה היחיד שאליו התייחס באופן קונקרטי היה קבלת הפרס לארגון מטעם קרן ברל כצנלסון על פועלו לאורך השנים, שבעניינו טען שלא הייתי נאמנה לו. הוא לא הזכיר, גם לא ברמז, את סיפור ידיעות.

טז. כאמור, יש פער זמנים עצום בין האירועים, והמקרה **לא עלה בשום שלב כטענה מקצועית נגדי**, ולא הובא לידיעת הוועד המנהל ככזה.

יז. יתרה מזאת, בדיון בבית הדין בעתירה שהגיש נגד הוועד המנהל של הארגון הודה חיים במפורש: "**פעלתי בידיעות אחרונות בדרך שהיא אולי לא נכונה**". מבין כל המקרים שהוטחו בו, זה המקרה היחיד שבו הודה חיים שאולי היה עליו להתנהל אחרת.

מיכל גרא מרגליות / מנ"כלית ארגון העיתונאים והעיתונאיות בישראל / michal@itonaim.org.il

לסיכום: לא ניהלנו שיחות ובוודאי שלא סגרנו עסקאות "מעל ראשיהם של עובדים ומאחורי גבם", לא הבטחנו להנהלה לשמור את המידע "בסוד", ולא היה שום קשר בין המגעים עם הנהלת ידיעות ובין ניסיונו חסר הסמכות של חיים לפטר אותי.

אם כן, במכתבו ל-1,500 חברי הארגון ועשרות אלפי קוראי גלובס ודה מרקר, בחר חיים להטיל דופי בעבודת הצוות המקצועי ובי באופן אישי, באמצעות סילוף עובדות ופרסום שקרים ממש. זאת, כך נראה, כדי להציל את עורו ולהצדיק את מעשיו הפסולים (בדומה להחלטתו לאיים על צוות הארגון בתביעת דיבה חודשים ארוכים אחרי שהתלוננו על התנהגותו, ורק לאחר שלא הצליח לבסס את כוחו באמצעות שינוי מסמך הסמכויות).

איש אינו חף מביקורת, וטבעי שיהיו מחלוקות על סדרי עדיפויות, סגנון, טקטיקה פוליטית וכדומה, אולם הטענות שחיים בחר לטעון כלפיי אינן ביקורת, הן שקרים גסים, אשר פוגעים בשמי הטוב. על כך איני יכולה לשתוק.

בברכה,

מיכל גרא מרגליות

מנכ"לית ארגון העיתונאים והעיתונאיות בישראל